

תת"ע 5419/12/20 - מדינת ישראל נגד אלגאוי גד

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 5419-12-20 מדינת ישראל נ' אלגאוי גד
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד בן חמו

נגד

אלגאוי גד

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 5.5.20, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "לא הייתי עם טלפון נייד, לא החזקתי בו ולא השתמשתי בו. הטלפון היה באוטו או במתקן או על הכסא, אני לא השתמשתי בו. אני הייתי עם מסכה. יש סרטון ורואים את זה. הטלפון גם לא בצבע שחור, אלא בצבע אפור".

ביום 4.2.21, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ל תומר חג'ג', עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 5.5.20, בסמוך לשעה 11:20, נהג הנאשם ברכב בנתיב הימני בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 115, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג בניידת משטרה בנתיב השני מימין ובמקביל לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בצבע שחור בידו הימנית, קרוב לפלג גופו העליון, בצד הימני של פניו.

העד כרז לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "לא החזקתי פלאפון

זה היה מסיכה".

ב/ת2, ניתן לראות את המתואר בעמוד 3 לפרוטוקול, שורות 12-15.

העד נחקר והשיב כי אינו יכול לדעת אם הנאשם מסוגל להעביר הילוכים, כפי שטען הנאשם, במקביל להחזקת טלפון נייד בידו וכי הנאשם נסע בנתיב הראשון מימין ואילו העד עצמו, בנתיב השני מימין.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, ברכב עם הילוכים ידניים, העביר הילוכים, כיוון שהיה בהשתלבות ותחילת נסיעה והוריד את המסכה, שהייתה מונחת על אוזנו.

עוד טען הנאשם, כי לא אחז ולא נגע בטלפון הנייד, שהיה במעמד שלו וכי הטלפון בצבע אפור ולא שחור.

הנאשם נחקר והשיב כי הוריד מסיכה מפניו, במהלך השתלבות ונסיעה במהירות של 30 קמ"ש.

הנאשם הפנה ל-ת2, שם ניתן היה לראות את ידית ההילוכים ומיקום הטלפון הנייד.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד תיאר את כיוון הנסיעה, הנתיבים, ציין כי נסע במקביל לרכב הנאשם, הבחין בנעשה ברכב הנאשם דרך חלון קדמי שמאלי וללא כל הפרעה ופירט את אופן האחיזה בטלפון הנייד וצבעו. עוד ציין העד, כי שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. בעפ"ת **34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוי ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת **5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת **6936-04-13 מליאל יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם

את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. גרסת הנאשם, לפיה הוריד ואחז בידו מסכת מגן, לא עשתה עלי רשם אמין. לא הובהר על ידי הנאשם, מדוע מצא לנכון להוריד את המסכה מפניו במהלך הנסיעה, תוך שהוא נדרש, לטענתו, לשלב הילוך ידני על מנת להשתלב בכביש. מדובר בטענה בלתי סבירה וזאת בלשון המעטה, שיש בה כדי לסתור טענת הגנה מרכזית של הנאשם, שכן אם, לשיטתו, אין זה אפשרי לאחוז טלפון נייד ולהעביר הילוכים במקביל, כיצד זה אפשרי לאחוז מסכה ולעשות זאת?

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :

"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראיה לאחר... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט"ז אדר תשפ"א, 28 פברואר 2021, במעמד הצדדים

עמוד 3

